

DECIZIE

10 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței
Judecători

Valentina Clevadî
Ion Druță, Galina Stratulat,
Dumitru Mardari, Iuliana Oprea

judecând recursul declarat de lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată „Adamver Grup”, Rotaru Valentin, în cauza intentată la cererea lichidatorului Societății cu Răspundere Limitată „Adamver Grup”, Rotaru Valentin împotriva Veronicăi Zagorceanu privind atragerea la răspunderea subsidiară,

împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2016, prin care a fost respinsă cererea de atragere la răspundere subsidiară,

CONSTATĂ:

La 18.08.2015, lichidatorul SRL „Adamver Grup”, Rotaru Valentin, a depus cerere cu privire la tragerea la răspundere subsidiară a administratorului debitorului Zagorceanu Veronica și încasarea sumei.

În motivarea cererii lichidatorul a indicat că prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2014, s-a admis spre examinare cererea introductivă cu privire la intentarea procesului de insolvență în privința SRL „Adamver Grup”, fiind numit în calitate de administrator provizoriu Rotaru Valentin.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2014, s-a intentat procedura simplificată a falimentului față de SRL „Adamver Grup” și desemnat în calitate de lichidator Rotaru Valentin.

Suma totală a creanțelor debitorului SRL „Adamver Grup” constituie 100 962,25 lei. Din răspunsurile primite la notificări a constatat că debitorul nu dispune de bani, bunuri mobile și imobile.

La întocmirea actului de carență și bilanțului de lichidare, a constatat că SRL „Adamver Grup” nu dispune de bani, bunuri mobile și imobile, fiind imposibilă onorarea obligațiilor față de creditori.

Susține că la 20.05.2015, Adunarea creditorilor a aprobat actul de carență și bilanțul de lichidare din 05.05.2015, obligând lichidatorul să adreseze instanței de insolvență cerere cu privire la tragerea la răspundere patrimonială a membrilor organelor de conducere a debitorului.

Menționează că în rezultatul examinării actelor contabile, a constatat că la 18.04.2014, Primăria com. Lozova, r-l Strășeni a depus cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolvență în privința SRL „Adamver Grup”, invocând că prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 23 ianuarie 2011 s-a încasat de la debitor datoria la plata contractului de locațiune în mărime de 81 962 lei și taxa de stat în mărime de 2 459 lei.

La 30.11.2012, Primăria com. Lozova, r-l Strășeni a prezentat spre executare titlul executoriu nr.2e-28/11 din 23.01.2012 emis de Curtea de Apel Chișinău, iar prin încheierea executorului judecătoresc Bogdan Liliana nr.171-1630/12 din 31.11.2012 s-a intentat procedura de executare.

În cadrul procedurii de executare, administratorul debitorului Zagorceanu Veronica a fost somată despre datoria existentă, fapt confirmat prin avizele de recepție din 10 și 18 octombrie 2013.

Avocatul SRL „Adamver Grup”, Zagorceanu Artur, a prezentat executorului judecătoresc explicație că debitorul nu desfășoară activitate și nu dispune de surse financiare pentru a achita datoria față de Primăria com. Lozova, r-l Strășeni, iar prin încheierea din 28.10.2013, executorul judecătoresc a restituit fără executare documentul executoriu, motivând că în cadrul procesului executării silite s-a constatat că SRL „Adamver Grup” nu dispune de bunuri ce ar putea fi urmărite în contul achitării datoriei.

Susține lichidatorul că incapacitatea de plată a debitorului a survenit încă în anul 2013, iar membrii organelor de conducere au cunoscut despre existența datoriilor și imposibilitatea achitării lor, însă nu au depus în instanța de insolvabilitate cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate în privința SRL „Adamver Grup”.

Mai menționează că Zagorceanu Victoria nu a întreprins acțiuni pentru a evita starea de insolvabilitate și îndatorarea față de creditori, precum și că din anul 2013 SRL „Adamver Grup” a încetat efectuarea plăților, prezentarea rapoartelor financiare și dărilor de seamă, fapt confirmat prin răspunsul Direcției Generale pentru Statistică nr.494 din 16.05.2014.

Consideră că creanțele creditorilor în sumă de 100 962,25 lei urmează a fi încasate din contul administratorului debitorului Zagorceanu Veronica.

Cere lichidatorul SRL „Adamver Grup”, Rotaru Valentin, tragerea la răspundere subsidiară a administratorului SRL „Adamver Grup”, Zagorceanu Veronica, încasarea de la aceasta a sumei de 100 962,25 lei pentru distribuirea creditorilor validați conform tabelului definitiv.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 20 ianuarie 2016, s-a respins cererea lichidatorului SRL „Adamver Grup”, Rotaru Valentin cu privire la tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului SRL „Adamver Grup” ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 06 aprilie 2016, a fost admis recursul declarat de către lichidatorul SRL „Adamver Grup”, Rotaru Valentin, casată hotărârea Curții de Apel Chișinău din 20 ianuarie 2016 cu restituirea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Rejudecând cauza, la 28 octombrie 2016, Curtea de Apel Chișinău a emis hotărârea prin care a respins ca neîntemeiată cererea lichidatorului SRL „Adamver Grup”, Rotaru Valentin, cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a SRL „Adamver Grup” în persoana administratorului Zagorceanu Veronica.

Pentru a hotărâ astfel, instanța de insolvabilitate a invocat prevederile art. 14 alin. (1)-(4), 247 alin. (1) și (2), 248 alin. (1) al Legii insolvabilității nr. 149 din 29.06.2012, menționând că nu poate fi stabilită cu certitudine existența faptei ilicite comisă de administratorul Zagorceanu Veronica prin nedeplinerea în termen a cererii

introdutive, având în vedere lipsa probelor ce ar atesta cert momentul intrării în incapacitate de plată a debitorului insolubil sau supraîndatorării acestuia.

Considerând ilegală hotărârea instanței de insolabilitate, la 05.01.2017, lichidatorul SRL „Adamver Grup”, Rotaru Valentin, a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2016 și emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de atragere la răspundere subsidiară.

În motivarea cererii de recurs, recurentul a invocat argumentele expuse și în cererea de atragere la răspundere subsidiară înaintată inițial.

Referitor la termenul de recurs, recurentul a indicat că prin intermediul poștei a expediat cererea de recurs nemotivată, din motiv că nu a primit hotărârea motivată, iar prin încheierea instanței de recurs din 16.11.2016, aceasta i-a fost restituită.

La 13.12.2016 a depus la instanța de insolabilitate cerere de eliberare a hotărârii motivate, pe care a recepționat-o ulterior prin poștă la 18.12.2016, împrejurări pentru care solicită repunerea în termen a cererii de recurs.

Potrivit art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului în raport cu cererea de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit consideră că recursul declarat de lichidatorul SRL „Adamver Grup”, Rotaru Valentin, este depus în afara termenului de atac și urmează a fi respins ca tardiv, din următoarele considerente.

Potrivit art. 356 CPC, cererea de declarare a insolabilității se judecă în instanță conform normelor generale din prezentul cod, cu excepțiile și completările stabilite de legislația insolabilității.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) din Legea insolabilității nr. 149 din 29.06.2012, procesul de insolabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Potrivit art. 8 al Legii insolabilității nr. 149 din 29.06.2012, hotărârile și încheierile instanței de insolabilitate pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

Conform prevederilor art. 248 alin. (6) din aceeași lege, în toate cazurile, asupra acțiunii prevăzute la alin.(1), instanța de insolabilitate se pronunță prin hotărâre, care poate fi contestată cu recurs de persoanele vizate în ea.

Dat fiind faptul că în procedura de insolabilitate termenele de contestare cu recurs coincid cu cele din CPC (Secțiunea 1 (15 zile și 5 zile), iar Legea insolabilității nu interzice acest lucru, persoana îndreptățită va putea solicita repunerea în termen pentru depunerea recursului, aducând argumentele corespunzătoare.

După cum denotă actele cauzei, hotărârea Curții de Apel Chișinău contestată cu recurs, prin care a fost respinsă cererea lichidatorului de atragere la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului, a fost emisă și pronunțată la 28 octombrie 2016 (f.d. 116-122).

Recursul împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2016 a fost depus de către lichidatorul SRL „Adamver Grup”, Rotaru Valentin la 05.01.2017 (f.d. 135), respectiv cu încălcarea termenului legal de 15 zile prevăzut de art. 8 alin. (1) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012.

Faptul depunerii cererii de recurs în afara termenului de atac se confirmă prin însuși solicitarea recurentului cu privire la repunerea în termenul de declarare a recursului, care se constată, însă, a fi una neîntemeiată, deoarece motivele invocate de recurent nu constituie temei de repunere, în sensul art. 116 CPC, deoarece nu justifică neîndeplinirea actului de procedură în termen.

Potrivit art. 116 alin. (1) și (3) CPC, persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță. La cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului.

Astfel, instanța de recurs constată că nu poate constitui temei de repunere în termen a recursului, argumentul recurentului precum că prin intermediul poștei a expediat cererea de recurs nemotivată, din motiv că nu a primit hotărârea motivată, iar prin încheierea instanței de recurs din 16.11.2016, aceasta i-a fost restituită, iar după ce s-a adresat la 13.12.2016 la instanța de insolvență cu cerere de eliberare a hotărârii motivate, aceasta i-a expediat-o prin poștă la 18.12.2016.

Or, prin încheierea Curții Supreme de Justiție nr. 02i-419/16 din 16 noiembrie 2016, s-a restituit lichidatorului SRL „Adamver Grup”, Rotaru Valentin cererea de recurs declarată anterior, din motivul nemotivării ei, însă restituirea acesteia nu împiedică declararea repetată a recursului după lichidarea neajunsului, doar că recurentul trebuie să respecte termenul de declarare.

Mai mult, restituirea cererii de recurs la 16.11.2016 din motivul nemotivării ei și recepționarea hotărârii motivate abia la 18.12.2016, nu constituie temei de repunere în termen a recursului.

În conformitate cu art. 61 alin. (1) CPC, părțile sunt obligate să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. Instanța judecătorească pune capăt oricărui abuz de aceste drepturi dacă prin abuz se urmărește tergiversarea procesului sau inducerea sa în eroare.

Potrivit prevederilor art. 102 alin. (4¹) CPC, participanții la proces înștiințați în mod legal o dată nu pot invoca ne citarea lor pentru efectuarea actelor de procedură la o dată ulterioară.

Din suportul probator prezent la materialele pricinii rezultă că, pe parcursul examinării cererii de atragere la răspundere subsidiară, recurentul Rotaru Valentin a fost înștiințat în mod legal de către instanța de insolvență despre ședințele de judecată, fapt confirmat prin semnăturile aplicate pe recipise (f.d. 69, 88, 112) și pe avizul de recepție a citației (f.d. 67).

Or, acesta fiind legal înștiințat despre ședințele instanței de insolvență, urma să depună diligența necesară pentru a se informa la ce etapă de examinare se află cererea de atragere la răspundere subsidiară, precum și să solicite în termen util hotărârea în caz de dezacord cu aceasta.

În acest sens, Colegiul constată că recurentul a solicitat eliberarea hotărârii motivate abia la 13.12.2016 (f.d. 123), pe când legea imperativ stabilește atât termenul de atac cu recurs de 15 zile din momentul pronunțării, cât și obligativitatea respectării prevederilor art. 437 CPC la depunerea ei.

Din considerentele expuse, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că este lipsită de temei cererea recurentului privind repunerea recursului în termen, or, acesta nu a adus careva dovezi privind imposibilitatea sa de a lua cunoștință în termen util cu

hotărârea motivată a Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2016 pentru a o contesta, or recurentul a avut obligația de a se interesa de cursul procesului intentat.

Astfel, în condițiile în care recurentul a dispus de posibilitate reală să cunoască mult mai înainte de 13.12.2016 hotărârea motivată a Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2016 pe marginea cererii de atragere la răspundere subsidiară și să o conteste, nu pot fi reținute argumentele recurentului de repunere în termenul de declarare a recursului.

În circumstanțele enunțate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul lichidatorului SRL „Adamver Grup” împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2016, ca fiind declarat cu omiterea termenului prevăzut de lege.

La caz, Colegiul notează că, o astfel de soluție este compatibilă cu respectarea garanțiilor unui proces echitabil, în sensul articolului 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, având în vedere că prelungirea nejustificată a termenului pentru exercitarea recursului ar împiedica rămânerea irevocabilă, ca urmare a expirării termenului de atac, a hotărârii judecătorești emise în instanța de fond și ar leza, în acest mod, principiul securității raporturilor juridice.

În hotărârea CEDO pronunțată în cauza *Ponomaryov vs Ucraina* (3 aprilie 2008), Curtea Europeană a notat că, deși în speță nu era vorba despre desființarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în urma admiterii unei căi extraordinare de atac în lumina unor circumstanțe nou descoperite, ci de redeschiderea unui proces prin repunerea în termenul de introducere a unei căi ordinare de atac, totuși, reînnoirea acestui termen pentru motive neconvingătoare, reprezintă o decizie care ar putea înfrânge principiul securității raporturilor juridice într-un mod similar cu o cale extraordinară de atac.

Curtea a admis că revine în primul rând instanțelor interne să decidă asupra repunerii în termen de introducere a căii ordinare de atac, dar ele nu se bucură de o marjă de apreciere nelimitată. Instanțele sunt obligate să indice motivele pentru care au acceptat repunerea în termen. Un asemenea motiv ar putea fi, spre exemplu, necomunicarea hotărârii luate în proces de către autoritățile competente ale statului. Chiar și atunci, totuși, indică Curtea, posibilitatea repunerii în termen nu ar fi nelimitată, dată fiind obligația părților de a se interesa, la intervale rezonabile, de stadiul procesului de care ele au cunoștință. În toate cazurile, instanțele interne ar trebui să verifice dacă motivele de repunere în termen ar putea justifica o ingerință în principiul autorității de lucru judecat.

Reglementări similare au fost statuate de către Înalta Curte și în cauzele *Ceachir vs Moldova*, *Popov vs Moldova* și *Melnic vs Moldova*, în care s-a menționat că prin neaducerea vre-unui motiv pentru prelungirea termenului de depunere de către părți a unui act procedural, instanțele judecătorești naționale au încălcat drepturile reclamanților la un proces echitabil.

Urmare celor menționate și având în vedere faptul că recursul este depus cu omiterea evidentă a termenului prevăzut de lege, iar cererea de repunere în termen este neîntemeiată, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge ca fiind tardiv recursul declarat de către Rotaru Valentin.

În conformitate cu art. 445 lit. a) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Se respinge cererea lichidatorului Societății cu Răspundere Limitată „Adamver Grup”, Rotaru Valentin cu privire la repunerea în termenul de declarare a recursului.

Se respinge recursul declarat de lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată „Adamver Grup”, Rotaru Valentin împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2016, în cauza intentată la cererea lichidatorului Societății cu Răspundere Limitată „Adamver Grup”, Rotaru Valentin împotriva Veronicăi Zagorneanu privind atragerea la răspunderea subsidiară.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței

Valentina Clevadî

Judecători

Ion Druță

Galina Stratulat

Dumitru Mardari

Iuliana Oprea